

Dominique Haijtema

Spontaan, leuk & gezellig

Het ware leven van een single in Amsterdam

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Internet

*And have you ever wanted something so badly
That it possessed your body and your soul
Through the night and through the day
Until you finally get it
And then you realize that it wasn't what you wanted after
all
And then those same sick little thoughts
Now go and attach themselves to something... or somebody
new!
And the whole goddamn thing starts all over again*

*Sometimes it seems
The more I ask for
The less I receive
(...)*

*The only true freedom is freedom from the heart's desires
(The The, True Happiness This Way Lies)*

Het is zover. Ik kan het niet geloven. De bodem van mijn Amsterdamse single bestaan is officieel bereikt. Ik zit in mijn pyjama (een van de voordelen van het freelancebestaan) voor mijn computer en zoek naar excuses om niet aan het werk te gaan. Dan ben je op internet aan het goede adres.

Eerst bekijk ik de nieuwe collectie van Topshop en reken uit wat de bloemenprintjurk in euro's kost. Dan volgt de dagelijkse digitale update van activiteiten van mijn absurd grote vriendenkring. (In mijn e-mail staat: *You have 4* nieuwe meldingen. *Visit Facebook now to see what's happening with your friends.*)

Het is niet onbelangrijk om te weten dat de oude klasgenoot (die ik in mijn leven twee keer heb gesproken) nu koffie drinkt op een terras in Wenen, en een vakantieknis zich stierlijk verveelt op haar werk (altijd handig om dat online te melden).

Met enige jaloezie lees ik dat mijn oude surfleraar een hele ochtend in zijn eentje op zee lag in Sri Lanka. Met toenemende ergernis bekijk ik de tropische beelden en vraag me af waarom ik zoveel beton zie als ik naar buiten kijk.

O, wacht even, niet alleen beton. Op het Olympiaplein staat een danser in zijn eentje balletpasjes te oefenen. Hij heeft een grote koptelefoon op en danst alsof zijn leven ervan afhangt. Ik zou graag weten wat voor muziek hij op heeft staan.

Voordat ik in een opwelling besluit een lastminuteticket naar Sri Lanka of Bali te boeken (je leeft maar één keer), volgen snel een paar afleidingsmanoeuvres en bezoek ik sites waarop je visitekaartjes kunt samenstellen, of 'customizen' zoals dat zo mooi heet, met eigen fotomateriaal of diepzinnige uitspraken. Moet ik niet ook bijzondere visitekaartjes laten maken? Had ik

niet ergens gelezen dat het steeds belangrijker wordt om jezelf als merk te presenteren?

Het is al halfeen als ik op een datingsite beland. Geen ontbijt en vijf koppen espresso. Dan krijg je dat. Voor ik het weet, schrijf ik mezelf in en maak 29,90 euro over om een maand in het online mannenlandschap te mogen grasduinen. Kleine investering, hou ik mezelf voor. Dat had ik anders voor een lunch in een café betaald.

Het angstzweet breekt me uit: zal ik wel of niet een foto plaatsen en daarmee de halve wereld te kennen geven dat ik (niet onaantrekkelijke, succesvolle dertiger) alsnog gezwicht ben voor het Jerry Maguire-Hollywoodgelul dat ik niet compleet ben en mijn andere helft zoek? Ben ik zielig, *desperate*, romantisch of gewoon modern?

Waarom kan het me iets schelen wat anderen van mij denken? Alsof het zoveel mooier en spontaner is om als dronken tor iemand in de kroeg op te pikken die je met de nodige glazen alcohol op steeds leuker gaat drinken. Of om tijdens een vergadering op kantoor verlekkerd naar de geprononceerde onderarmen van de stagiair te kijken.

Geen foto, geen reactie. Dat lijkt het credo van een aantal niet al te lelijke exemplaren. Ik zoek in mijn bestanden naar een foto waarop je mij niet helemaal van voren kunt zien (laf-aard), maar wel een indruk krijgt van mijn uiterlijk.

Helaas gaat de publieke vernedering nog verder: ik moet een omschrijving van mezelf geven. Nu verdwijnt het angstzweet en borrelen de platitudes en stereotypen op. Open, enthousiast en intelligent, misschien? Of avontuurlijk?

Net als veel vrouwen ben ik niet goed in het opsommen van mijn kwaliteiten. Dat moest eens tijdens een van de workshops die ik regelmatig voor mijn werk bezoek. Elke keer als ik op wilde schrijven dat ik optimistisch of gedreven ben, herinnerde

ik me haarscherp alle keren dat ik extreem chagrijnig en lusteloos was. Dat een gang naar het postkantoor al een enorme opgave bleek te zijn.

Als een opdracht wordt goedgekeurd of als ik een compliment krijg voor een prestatie, heb ik de neiging te zeggen dat het niet veel voorstelt of dat ik geluk had. Gaat iets verkeerd, is het wel aan mij te danken. Dan heb ik niet mijn best gedaan.

Ik kijk altijd met bewondering naar mijn mannelijke vrienden, die het precies andersom doen: als iets verkeerd gaat, lag het aan van alles, maar nooit aan hen. Ook schromen ze er niet voor zich op de borst te kloppen als iets lukt. Bewonderenswaardig. Net als hun zelfvertrouwen. Kalend of bierbuik, ze zijn tevreden met hun uiterlijk en vinden zich in een goede bui zelfs *'God's gift to women'*.

Nee, dan mijn vriendinnen. Hoe mooi ze ook zijn, er valt altijd iets te klagen. Hebben we krullen, willen we steil haar. Zijn we blond, verlangen we naar donker haar. Te lang, te klein, te dun, te dik, te kleine of te grote borsten; de lijst van mankementen is langer dan de lijst met pluspunten.

Terughoudendheid of relativiseringsvermogen geldt zo te zien niet voor mensen die zich online proberen te verkopen. Als ik de persoonsbeschrijvingen op internet moet geloven, is negentig procent spontaan, leuk en gezellig.

Nou weet ik wel dat de meerderheid van de mensen geen accuraat zelfbeeld heeft. Zo beschouwt tachtig procent van de Nederlanders zich als de beste groep autorijders. Statistisch niet alleen onmogelijk, maar gezien het Nederlandse verkeer waarbij het doodgewoon is om stoïcijns met tachtig kilometer per uur op de linkerbaan te rijden of onverstoord in je eentje op de middelste baan, niet realistisch.

Als ik de profielen lees, kan ik niet geloven wat een onzin sommigen opschrijven. Velen schrijven dat ze eigenlijk niet op zoek zijn. Zij hebben hun leven goed voor elkaar. Maar een partner zou een welkome aanvulling zijn. *Yeah right.*

De vrouwen presenteren zich met een zonnebril in hun haar en houden van een glaasje rosé op een terrasje en niet te vergeten: af en toe gezellig een dvd'tje kijken op de bank als ze

moeten bijkomen van hun enerverende kantoorbaan en spontane, gezellige uitgaansleven.

Nee, mijn profiel moet anders: onderscheidend, eerlijk en *to the point*. En vooral niet desperate. Nee, natuurlijk zoek ik geen man. Want ik heb het fantastisch voor elkaar in mijn eentje. Als ik niet op zoek ben, wat doe ik hier dan?

Mijn profiel mag ook niet te eerlijk zijn: of zal ik opschrijven dat ik een vreselijk ochtendhumeur heb en dat iemand die vóór drie koppen koffie tegen me praat, kans loopt een orkaan van dichtbij mee te maken? Dat ik snurk, te veel sigaretten rook, slecht tegen drank kan en onredelijk ben? Dat ik alle vrijheden wens in een relatie, maar het niet de bedoeling is dat de ander zijn gang gaat?

Dat ik hem niet serieus neem als hij doet wat ik wil en de pan uit flip als hij niet doet wat ik wil?

In het Duitse tijdschrift *NEON* staan mooie voorbeelden van eerlijke contactadvertenties, waarin singles genadeloos beschrijven hoe aanhankelijk, sneu of contactgestoord ze zijn. Zo is de drieëntwintigjarige Sarah meestal de weg kwijt, waardoor ze honderden euro's per maand aan taxi's besteedt. Ook kan ze nooit een beslissing nemen en leest ze het liefst chicklit. Nicole (21) introduceert zich als fanatieke verpleegster voor zielen van probleemgevallen.

Lars (28) is lethargisch, heeft overgewicht en knutselt graag knuffels uit fleecestof in elkaar. Misschien is hij een goede match voor de vrouw die laatst in *Viva* werd geïnterviewd. Deze vijfentwintigjarige hoogopgeleide dame met een topbaan ligt het liefst met haar knuffel in bed.

Mannen komen er niet meer in, omdat dit voor schuldgevoelens richting de knuffel zorgt.

'Ik vond het zo erg dat de knuffel getuige moest zijn van seks. Ik voelde me een slechte moeder. Toen ik onlangs een jongen

in mijn bed had, heb ik na afloop mijn excuses aan de knuffel aangeboden. De knuffel is er altijd voor me. Hij geeft me een gevoel van geborgenheid. Als ik naar mijn werk ga, stop ik hem lekker in met zijn hoofd boven de dekens. Tot vanavond, denk ik dan,' zei ze.

Je kunt ook te eerlijk zijn, besluit ik en kies voor de veilige middenweg: semi-eerlijk en -persoonlijk. Mijn profiel luidt:

Ik heb een hekel aan:

Senseo-koffie

Spontaan, leuk en gezellig

Een knipogende smiley of haha om een grap duidelijk te moeten maken

Dat is behoorlijk negatief. Straks denken de mannen dat ik een zeikerd ben. Wat misschien ook klopt, maar daar komen ze dan later wel achter.

Wat als het later niet komt, omdat een negatieve insteek afschrikt?

Volgens mijn beste vriend David ben ik de enige die zich druk maakt over het gebruik van knipogende smileys.

‘Het is volstrekt normaal, hoor. En hoe moet je anders duidelijk maken dat iets niet al te serieus bedoeld is?’ vroeg hij.

‘Door goed te formuleren, natuurlijk. Als je haha of een knipogende smiley moet gebruiken om duidelijk te maken dat iets een grap is, is het geen goede grap. Sinds wanneer is het leuk om een grap te moeten toelichten of er een gebruiksaanwijzing bij te leveren?’ reageerde ik.

David is best representatief voor een deel van de mannelijke bevolking van Amsterdam. Misschien heeft hij gelijk en moet ik niet meteen over details zeuren. Maar is het wel slim om je in dit stadium al aan te passen of je anders voor te doen dan je bent?

Met dit gepieker ben ik over drie maanden nog niet klaar. Besluitvaardigheid behoort jammer genoeg niet tot mijn sterkste eigenschappen.

Ik besluit voor de zekerheid ook nog een paar positieve zaken te vermelden:

Ik hou van:
Mensen die zichzelf niet al te serieus nemen
Goede muziek
Golfsurfen
Mooie verhalen
Lekker eten

Zo, nu nog een naam kiezen. Sommige vrouwen kiezen ervoor om zich als lol234, liefdesbaby, 2isbetterthan1 te omschrijven.

Daar pas ik voor. Het wordt rock-'n-roll. Want dat is wat ik zoek en niets minder dan dat. En ook een beetje *True Romance*, een van mijn lievelingsfilms van Quentin Tarantino. Een liefde die agressieve pooiers en een *shoot-out* met de FBI overleeft met een *happy end* in de branding van Mexico. Of is dat te veel gevraagd?

Dacht je nu eindelijk klaar te zijn, heb je het mis. Lengte, hobby's, opleiding, aantal sigaretten per dag of favoriete tv-programma, het is allemaal cruciale informatie. Waarschijnlijk is daar onderzoek naar gedaan en betekent fan zijn van *Boer zoekt vrouw* dat je niet goed past bij iemand die liever naar *CSI Miami* kijkt.

Je moet jezelf hier als een product in de markt zetten en zo veel mogelijk wenselijke producteigenschappen presenteren, zodat de kans op succes toeneemt. Liefde als economische handelswaar, en ik ben zowel producent als consument. Ik kan er weinig romantiek in ontdekken.

Ik herinner me een onderzoek van de Amerikaanse psycholoog Sam Gosling. Hij beweert dat onze spullen, kantoor of slaapkamer meer over onze persoonlijkheid vertellen dan goede vrienden.

Misschien kan ik dus beter een foto van mijn kantoor op internet plaatsen? Maar dan zonder mezelf in pyjama, uiter-

aard. Dan kan iedereen zien hoe belezen ik ben (alhoewel er iets te veel businessboeken in de kast staan; dat zou dan weer te serieus overkomen) en dat ik mijn boeken niet op kleur of alfabet heb geordend (dat zou perfectionisme of een of andere dwangneurose kunnen betekenen).

Of is een weergave van mijn muziekcollectie inspirerend voor de geïnteresseerde kijker? Kan iemand een goede indruk van mij krijgen en wijs worden uit Duitse hiphop (Peter Fox), Amerikaanse metal (Tool), folk (Ray LaMontagne), Deense (Veto) en Belgische rock (Triggerfinger)? Wat zegt dat over mij?

Toon me jouw spullen en ik vertel je wie je bent. Is je bureau volledig chaotisch of netjes opgeruimd? Hangen de diploma's prominent aan de muur, en welke cd's en boeken staan er in de kast? En wat zegt het over mijn persoonlijkheid dat er een grote poster van Muhammad Ali in mijn slaapkamer hangt? Of de hoorns van een buffel in de woonkamer?

Gosling noemt zichzelf 'snoopoloog', iemand die graag doelmatig in de bezittingen van anderen rondneust om tot opzienbarende ontdekkingen over iemand te komen die hij nog nooit heeft ontmoet. Zo vindt hij makkelijk bewijzen voor de 'ditmoet-ik-nog-echt-een-keer-doen-persoonlijkheid'. Dingen die wij graag willen doen, maar waar wij steeds niet aan toe komen.

Goede bedoelingen blijken uit een zwembril die ongeopend in een verpakking achter het bureau stof verzamelt of een verouderd tijdschema voor zumba of *trx* op de sportschool.

Optimistische, maar onrealistische persoonlijkheden verraden zichzelf ook doordat zij een indrukwekkende maar ongebruikte hoeveelheid kantoorartikelen hebben. Nou, daar heb ik geen last van. Er ligt niets op mijn bureau, behalve een volle asbak.

Als amateur-snoopoloog kijk ik al jaren rond in het huis van vrienden en potentiële partners. Een cd-collectie van drie cd's waarvan er een wellicht van Frans Bauer of Mariah Carey is, is voor deze Sherlock Holmes voldoende bewijsmateriaal voor slechte smaak en weinig gemeenschappelijke interesses. Als er dan ook nog geen enkel boek in de boekenkast staat, ben ik geneigd om me af te vragen waar iemand dan wel van houdt.

Een Senseo-koffiemachine is eveneens slecht nieuws. Dat

duidt op onverteerbare onverschilligheid en onderontwikkelde smaakpapillen. Of drinkt iemand graag koffie waar je de krant doorheen kunt lezen?

Nu moet ik tot mijn schande bekennen dat ik sinds enkele maanden in het bezit ben van een Nespresso-machine. Duur, middelmatig en slecht voor het milieu, maar ontzettend handig. Mijn principes zijn zo flexibel als mijn yogaleraar.

Over koffie gesproken, het is hoog tijd voor een koffiepauze. Ik trek een spijkerbroek en een versleten T-shirt (met de toepasselijke vraag: *'If love is the answer, what is the question?'*) aan. Afgetrapte Nikes en een oud leren jasje; en twee minuten later zit ik op de fiets richting Beethovenstraat.

Daar zit een Coffee Company waar de koffie lekker is, maar niet zo goed dat ze het wereldkampioenschap koffiezetten winnen. Ook al denkt het personeel daar anders over. Een hangjongere met afgebladderde zwarte nagellak is hier een statussymbool en tot chef koffiemachine gebombardeerd.

Met een *'I am too cool for school'*-attitude worden onderling de belangrijkste muzikweetjes en liefdesverhalen uitgewisseld en wordt af en toe een koffie gemaakt. Een frappuccino met karamel of misschien een hazelnut icedcoffee? Te veel keuzes voor iemand met keuzeproblemen.

Ik hou het op een medium cappuccino en bestel er een bosbessenmuffin bij. Dat moet dan meteen mijn lunch voorstellen. Maar goed, ik las in een damesblad dat een cappuccino al een halve (of was het een hele?) maaltijd is qua calorieën. Jammer dan. Magere melk geeft niet die lekkere dikke laag schuim.

Ik voel me *underdressed* als ik om me heen kijk. Er zijn hier scholieren die eruitzien als hun moeder, compleet met make-up, hoge hakken en geföhnd haar. Ik begrijp het niet. Ze hebben toch nog dertig jaar de tijd om er zo uit te zien?

In Oud-Zuid is het de normaalste zaak van de wereld om als

veertienjarige een handtas van Chanel te dragen. Ik blader door een oude *Elle* en een *Marie Claire*, waardoor ik me nog ouder, dikker en slechter gekleed voel. Door de aanblik van de modellen besluit ik de helft van de bosbessenmuffin te laten staan. En voel me zowel wilskrachtig als een kilo lichter.

Op weg naar buiten loop ik mijn oude yogalerares tegen het lijf. Ik voel me meteen weer ongezond. Zij ziet er tien jaar jonger uit dan haar officiële leeftijd van tweeënveertig. Het komt door de yoga, beweert zij. Maar ik heb zo het vermoeden dat haar gezonde levensstijl hiervoor verantwoordelijk is (geen alcohol, vlees of sigaretten en elke dag door heel Amsterdam fietsen om yogales te geven).

‘Hé, goed je te zien. Ben je net wakker?’ vraagt zij. ‘Ik heb al twee uur lesgegeven vanochtend. Een detox-sessie. Is dat niet iets voor jou?’

Zie ik er zo beroerd uit? Ik herinner me haar lessen, waarbij ik me regelmatig in India waande en niet in een sportschool in Amsterdam-Zuid. We moesten mantra’s zingen en bij snoeiharde Indiase muziek proberen overeind te blijven, terwijl je ledematen op een rare manier in elkaar verslingerd zijn. Toen iemand vroeg of de muziek wat zachter kon, was haar reactie: ‘Dan moet je maar een sok in je oor stoppen.’ (*So much* voor geweldloosheid en vriendelijkheid, een van de belangrijkste levenshoudingen van een yogi).

Ze kwam altijd te laat. Ik was uiteindelijk meer bezig me aan haar te ergeren dan bezig te zijn met yoga. Ze lijkt met haar lange blonde haar en Hollandse schoonheid ook iets te veel op een ex van mijn vader. Die was fotomodel, altijd met haar uiterlijk en figuur bezig, en ronduit vals. Als wij vroeger bij hen logeerden, moesten mijn zus en ik regelmatig meedoen met een of ander dieet (de hele dag niets eten en ’s avonds kregen we een biefstuk met sla).

Ze ging met ons winkelen, waarbij ze zichzelf van designkleren voorzag en wij in de C&A een kijkje mochten nemen. ’s Avonds was het verhaal aan tafel dat ze de hele dag met ons bezig was geweest. We hielden onze mond dicht en keken zo dankbaar mogelijk.